

פועלי כל הארצות התאחדו!

זו הדרה

زوهدريه ZO HADEREKH

גיליון 8, 21 בפברואר 2018

נגד הגירוש.

הפליטים הם עובדים

החל גיוס מבקשי מקלט לשורות ההסתדרות

לא כך צריכה לנהוג ההסתדרות, זו המתיימרת להיות גם תנועה חברתית בצד כובעה כאיגוד מקצועי. ההסתדרות היא התנועה החברתית הגדולה בארץ; וכגודלה, כך גודל הציפיות ממנה.

הנהגת ההסתדרות חייבת לנקוט בעמדה עקרונית מתוקף שני תפקידיה: הגנה הפליטים ועל זכותם למצוא מקלט בישראל; והגנה על השכבה המאוימת והמוחלשת ביותר של מעמד העובדים בחברה הישראלית.

למאבק נגד הגירוש חשיבות פוליטית ממדרגה ראשונה. ממשלת הימין בוחרת לסכך בין עובד לעובד, ובין תושבי שכונות דרום ת"א לבין עצמם על מנת להפנות את הזעם לכיוון הלא נכון: לכיוון מבקשי המקלט ומהגרי העבודה במקום לכיוונה היא.

כך נהגו ממשלת הימין באירופה בשנות ה-30 של המאה הקודמת. כך נוהגות כעת ממשלות נאו-פשיסטיות במזרח אירופה, וכך נוהג הימין הקיצוני במרכז ובמערב של היבשת.

שנים רבות קראנו בהפגנות ה-1 במאי: "מה שטוב לפועל – טוב לישראל". הגיעה השעה לצעוק: "מה שטוב לפליט – טוב לישראל".

אלפים רבים ממבקשי המקלט בישראל מועסקים בענפי הבנייה, ההסעדה, הניקיון והגינות. בענפים אלה השכר נמוך, תנאי העבודה קשים ותאונות העבודה – רבות. בשוק העבודה הישראלי, העובדים שנאלצו לברוח ממדינות מוצאם בחיפוש אחר עתיד טוב יותר מנוצלים.

ממשלת הימין רודפת את מבקשי המקלט. הם אינם זוכים לסיוע ממלכתי או בינלאומי, ואינן המעצר והגירוש אורבים בכל פינה. במציאות הקפיטליסטית הישראלית, מבקשי המקלט, בצד מהגרי העבודה והפועלים הפלסטינים מהשטחים הכבושים, מהווים את שכבת העובדים הפגיעה ביותר. כל מעסיק – מלך, וכל עובד הופך עבד.

ולפיכך, כחלק בלתי-נפרד מהמאבק נגד הגירוש, החלו פעילי החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון (חד"ש) בהסתדרות לגייס את מבקשי המקלט לשורות הארגון. זאת תוך דרישה מארגון העובדים הגדול לעמוד לצדם של הפליטים ומבקשי המקלט המועסקים במשק הישראלי.

לצערנו, הנהגת ההסתדרות בחרה שלא לבחור. או במילים אחרות: לעצום עיניים נוכח גילויי הניצול התמידיים ולהתעלם הלכה למעשה מסכנת הגירוש ההמוני המרחפת מעל לראשיהם של מבקשי המקלט.

אני? אני רק בקטנה

"כשאובמה היה נשיא הוא גירש שני מיליון מסתננים ואיש לא אמר דבר".

(בנימין נתניהו במהלך ישיבת שרי הליכוד, 4.2)

מכתבים למערכת

יש להפסיק למכור נשק לקמרון

פעילות ופעילי זכויות האדם איה גבריאל, יעל פרנקל, סהר ורדי, ורד קיסר, שי אישטיין, גיא בוטביה, עופר ניימן, ניב חכלילי, גיא ידין עברון, נועם ידין, אלישבע קרבצוב, אורי עגנון, גל אלפסי, ורד ביתן, אמיר ביתן יניב יורקביץ ואני שלחנו דרישה למשרד הביטחון לעצור את הייצוא הביטחוני ל"יחידה להתערבות מהירה" בקמרון.

מאז אוקטובר 2016 מתחולל בקמרון משבר פוליטי קשה באזורים דוברי האנגלית, בפרובינציות הדרום-מערבית והצפון-מערבית, השוכנות סמוך לגבול עם ניגריה. שביתות והפגנות מורים ומשפטנים הרגו את השלטון באזורים אלה המדוכאים ביד נוקשה.

כוחות הביטחון של קמרון, וביניהם "היחידה להתערבות מהירה", ירו באש חיה במפגינים, פשטו על אוניברסיטאות, בתי עסק ובתי מגורים, הכו אזרחים ואזרחיות, אנסו סטודנטיות ועצרו את ההנהגה הפוליטית של אזורים אלה (לרבות שופט עליון), עליהם הוטל בפועל משטר צבאי.

מערכת החינוך הייתה סגורה במשך כשנה. בינואר 2017 חסמה המדינה גם את האינטרנט שם לכמה חודשים. עסקים רבים נפגעו ממדיניות זו. כמה מהעצורים נשפטו בבתי דין צבאיים מכוח חוקים דרקוניים נגד טרור. עשרות אלפים נמלטו למחנות פליטים בניגריה, ורבים נטשו את כפרי מגוריהם ונאלצים להסתתר ביער.

"היחידה להתערבות מהירה" מכונה בקמרון "היחידה הישראלית", מאחר שלפי הדיווחים, באופן יוצא דופן, ישראלים לא רק מאמנים ומייעצים לחייליה, אלא גם עומד בראשה קצין צה"ל לשעבר. מתמונות ומסרטונים שפורסמו בכלי התקשורת בקמרון עולה, כי חייליה משתמשים בנשק ישראלי, לרבות רובי גליל, גליל אייס ותבור ומקלעי נגב.

יחידה זו הוקמה בשנת 2001, ויועדה באופן פורמלי להילחם בארגוני פשע מאורגן. בפועל, יחידה זו פועלת בשיתוף המשמר הנשיאותי כדי להבטיח את שלטונו של הדיקטטור הקמרוני פול ביאה, השולט במדינה מאז שנת 1982. ביאה הקים יחידות אלה בעקבות חוסר אמון בצבא ומחשש להפיכה צבאית. באופן יוצא דופן, יחידה זו כפופה ישירות לנשיא ועליה לדווח על פעולותיה רק לו.

הפעם אין מדובר בייצוא ביטחוני ישראלי "רגיל" המשמש להפרות חמורות של זכויות אדם, אלא בהתערבות של ממש בסגנון ניא-קולוניאליסטי מצד משרד הביטחון הישראלי בחיים הפוליטיים של מדינה אחרת. אזרחי ואזרחיות מדינת ישראל, ממשלת ישראל וכנסת ישראל, מעולם לא הכריזו מלחמה נגד תושבי האזורים דוברי האנגלית בקמרון, ומעולם לא הצביעו בעד תמיכה בשלטון נצחי של דיקטטור.

איתי מק, משפטן

ירושלים

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל:

zohaderekh@gmail.com

או לתיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

עכשיו נפל לך האסימון?

"אני חייב להודות שאני מרגיש לא נעים ביחס לאנשים כמו איימן עודה, שיש לו תעודת זהות דומה לשלי ולמרות זאת חוק השבות מאפשר לי להביא הנה את כל המשפחה שלי, אבל לא מאפשר את זה גם לו".

(קלמן ליבסקינד, "מעריב", 2.2)

כבר מותר להשוות

"אנחנו רואים מצב שבו יש רצח פוליטי של ראש ממשלה. מה שעושים לנתניהו, למעט נטילת נשמתו או חייו, זה רצח. גם את רבין הוציאו מתפקידו בצורה לא-דמוקרטית".

(ח"כ מיקי זוהר, רדיו חיפה, 18.2)

איזו זהבה? זהבה שלנו?!

"זהבה גלאון גייסה 84,720 שקלים, אבל בעזרת רשימה מעניינת של תורמים, הכוללת בכירים בעולם העסקי ובעולם ההייטק בישראל: שמואל חרל"פ, יו"ר כלמוביל, איש העסקים והנדל"ן יגאל אהובי, איש ההשקעות יעקב בורק, היזם יעקב (ינקי) מרגלית ועו"ד צלי רשף תרמו לגלאון כל אחד כ-11 אלף שקלים".

(טל שלו, וואלה!, 19.2)

שיעור חינוך בפייק ניוז

"הייתי בעבר במגעים עם אתר 'וואלה' לגבי תפקיד בתחומים הקשורים לראש הממשלה. נאמר לי באופן מפורש בראיון שלא מסקרים את אשת ראש הממשלה, ואף יותר מכך – מסקרים אותה באופן חיובי. נשאלתי בראיון: 'איך תגיבי אם ינחיתו עליך אייטם שלפיו היום הייתה רעיית ראש הממשלה באירוע, ואת חייבת לעשות מזה אייטם מפרגן?'".

(נטע-לי שם טוב, רדיו ירושלים, 3.2)

כך מפטרים עובדים בטבע

"אנחנו מפתחים המון מוצרים. לרוב המוצרים הללו אין מספיק לקוחות, אין איך לתמוך בהם. אתם עושים עבודה מעולה, אבל זה לא עוזר לביזנס. אפשר להאשים את כולם, עשינו אסטרטגיה לא נכונה, השתנו כללי המשחק".

(הקלטת אודי אמיר, מנכ"ל מו"פ בטבע טק, "גלובס", 4.2)

רק בישראל [...] היום

"מיוחד: רק במתקן חולות היה לי טוב, קיבלנו הכול"

(הכותרת הראשית של "ישראל היום", 4.2)

ברוכים הבאים לימי הביניים

"היכולת הרוחנית של נשים – מוגבלת. יש להן רוחניות, אבל יש להן רוחניות בינונית. מגמות העולם, התרבות, תפישות חובקות זרועות עולם, אלה לא הכישרון הנשי. אלה לא הנקודות ששם אנו מצפים שהנשים תגענה להישגים. דעתן קלה. קשקוש של נשים. נשים רוחניות זה קשקוש. זה פשוט לא נכון. עד שלא טמטמו אותן הן היו יושבות בשיעור וסורגות. אני אמרתי: מי שלא סורגת שלא תיכנס לשיעור שלי. אחרת היא סתם מבזבזת את הזמן".

(הרב קלנר מהמכינה הקדם צבאית בהתנחלות עלי, "סרוגים", 7.2)

שוחד והשיטה עצמה

"חוק מילצ'ין" אינו יתום: יש לו הורים דואגים וגם אחים רבים

מאת תמר גוז'נסקי

כנס תורמים, 2005. ארנון מילצ'ין (מימין), ראש הממשלה דאז אריאל שרון (משמאל). שר האוצר נתניהו במרכז (צילום: משה מילנר/לע"מ)

ואם לא די בהטבה שערווייתית זו, ב-1996 בוטל סופית המס המקביל בשיעור של 5% ששילמו המעבידים כחלקם במימון מערכת הבריאות. גם הטבה זו השאירה אצל המעבידים מאות מיליארדי שקלים.

בשנת 2017 בלבד היו שוות ההטבה שניתנה למעבידים בתשלומים לביטוח הלאומי 44 מיליארד שקל, וההטבה בגין הפטור ממס מקביל – 22 מיליארד שקל. שתי הטבות אלה יחד הותירו אצל המעבידים בשנה אחת 66 מיליארד שקל.

הממשלות השונות אמנם התחייבו לפצות את הביטוח הלאומי ואת שירותי הבריאות על הפחתות המס שניתנות למעבידים, אך הן עשו זאת באופן חלקי ובהתמקחות שנתית במסגרת תקציב המדינה, הממומן ממסי האזרחים.

המשמעות החברתית של מדיניות זו מרחיקת לכת. היא מתבטאת באובדן העצמאות הכספית של שירותי הרווחה והבריאות ובמשבר המחמיר בשירותי

הבריאות, לרבות מצוקת האשפוז, המחסור באחיות והפערים בין פריפריה למרכז. ובמקביל – ההתרעות של המוסד לביטוח לאומי, כי הכנסותיו לא יוכלו לממן בעתיד את הקצבות לאזרחים.

ועכשיו נתאר לעצמנו מה היה המצב של שירותי הבריאות ושל הביטחון הסוציאלי, אם המעבידים היו משלמים להם ישירות השנה אפילו חלק מההטבה שניתנה להם, נניח – 20 מיליארד שקלים?

לא ליפול בפח

העמדתם לדין של ראשי ממשלה, שרים, ראשי עיריות, קציני צבא ופקידים בכירים, ואפילו הרשעתם בגין קבלת שוחד (ר' תקופות המאסר שריצו אולמרט, הירשזון, דרעי, פנחסי ואחרים), מציבות רף בורגני ברור של מה מותר ומה אסור: לגיטימי לגמרי לחוקק וליישם חוקים המטיבים עם בעלי הון ומעבידים; לגיטימית לגמרי העמקת הפערים בהכנסות בין ההון לבין השכירים; לגיטימי לגמרי ריכוז העושר בידי האלפיון העליון באוכלוסייה; לא לגיטימי להפר את הסדר הבורגני הטוב הזה במעשי שחיתות נקודתיים. כל מקרה של העמדה לדין וכליאה של שר או של ראש עיר מוצג בדעת הקהל כהוכחה נוספת לכך, שהמערכת הקפיטליסטית בכללותה הוגנת ואפילו מענישה את המושחתים.

כדי לא ליפול בפח הבורגני הזה, משלבת עמדה חברתית שמאלית עקבית הוקעה של מקבלי השוחד שהורשעו או הנחקרים והעומדים לדין עם הוקעה מתמדת של השיטה הקפיטליסטית בכללותה.

כפי שכתב בשעתו ברטולט ברכט, המחזאי הקומוניסט הגרמני: "מהו שוד בנק לעומת הקמתו של בנק חדש?".

"שוחד!", "הון-שלטון!" - זעקה התקשורת בעקבות פרסום סיכומי המשטרה בחקירות נתניהו, ואילו המחנה הציוני הנגיד את התפטרות ראש הממשלה רבין בשל חשבון הדולרים לאחיותו של ראש הממשלה נתניהו בשלטון.

אך סיכומי המשטרה, החשובים כשלעצמם, עוסקים בשחיתות ציבורית ולא בעיקר, שעליו אין חילוקי דעות בין הימין שבשלטון לבין האופוזיציה הציונית – הצבת האינטרסים של ההון במרכז המדיניות הכלכלית.

מאשימים את נתניהו בקבלת שוחד משום שפעל, כך נכתב בסיכומים, להארכת תקופת הפטור ממס הכנסה למיליונרים למשך עשר שנים נוספות במסגרת התיקון לפקודת מס הכנסה הידוע בכינויו "חוק מילצ'ין" שאושר ב-2008. בעשור שחלף, חוק זה כבר סייע לשורה של בעלי הון, שקיבלו מעמד של עולים או של תושבים חוזרים, לא לשלם מס הכנסה בהיקף של מיליארדי דולרים. אך ללא החשד בשוחד, מי בכלל היה נזכר לדון בחוק מילצ'ין ובמדיניות שהוא מבטא?

חגיגת המעבידים ומשבר שירותי הבריאות

מאז קום המדינה אישרו ממשלות העבודה והליכוד חוקים רבים שנועדו להתפיח את חשבונותיהם של מעבידים ובעלי הון על חשבון השכירים והשירותים הציבוריים.

ממשלת המערך/ליכוד בראשות שמעון פרס ויצחק שמיר, אישרה ב-1986 הפחתה הדרגתית בשיעור דמי הביטוח הלאומי שמשלמים המעבידים מ-15% מהיקף שכר עובדיהם ל-5% בלבד. הודות לתיקון זה נותרו בקופות המעבידים בשלושת העשורים האחרונים מאות מיליארדי שקלים שלא הגיעו לביטוח הלאומי. כיום נע שיעור דמי הביטוח הלאומי שמשלמים המעבידים בין 3.5% ל-7% משכר עובדיהם, תלוי בגובה השכר.

ח"כ עודה: נתניהו הוא ראש ממשלה מושחת ומסוכן; עכשיו אפילו יותר

משטרת ישראל הודיעה בשבוע שעבר (13.2) כי סיימה את חקירות תיקי 1000 ו-2000. לפי המשטרה, הראשון עוסק במערכת יחסיו של ראש הממשלה בנימין נתניהו עם בעלי ההון ארנון מילצ'ין וג'יימס פאקר; ואילו השני – במערכת היחסים בין רה"מ לבין מו"ל "ידיעות אחרונות", ארנון (נוני) מוזס.

בתגובה לפרסום המלצות המשטרה ולנאום נתניהו שבא בעקבותיהן, מסר יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ אימן עודה (חד"ש), הרשימה המשותפת: "נתניהו הוא ראש ממשלה מושחת ומסוכן. מעכשיו, הוא אפילו יותר מסוכן. ברור שמרגע שכיסאו רועד. הוא יעשה הכול על מנת לשמור על השלטון". "נתניהו חייב ללכת הביתה", סיכם.

ביה"ד לעררים: עריקות מצבא אריתראה - עילה למקלט

בית הדין לעררים קבע בשבוע שעבר (15.2) כי עריקות מצבא אריתריאה יכולה לשמש עילה למקלט. בפסק הדין שנתקבל בעקבות הליך משפטי שיזמה הקליניקה לזכויות פליטים באוניברסיטת תל אביב, קבע בית הדין כי העורר, אזרח אריתראי שערך משירות צבאי בארצו, הוכיח כי "יש חשש מבוסס היטב לרדיפה בשל דעה פוליטית המיוחסת לו על-ידי שלטונות ארצו כתוצאה מעריקתו משירות צבאי". לדברי חבר הכנסת והמשפטן דב חנין (חד"ש), הרשימה המשותפת, "החלטה דרמטית זו של בית הדין לעררים קובעת כי עריקות מצבא אריתריאה יכולה לשמש עילה למקלט. החלטה זו שומטת את הקרקע תחת הקביעות השקריות של הממשלה כי אין מדובר בפליטים. כעת מתברר שאלפי בקשות למקלט של אריתראים נדחו בניגוד לפרשנות המקובלת בעולם לאמנת זכויות הפליט".

שב"ס מונע מח"כ יוסף ג'בארין לבקר אצל עהד תמימי

שירות בתי הסוהר (שב"ס) דחה בשבוע שעבר (14.2) את בקשתו של ח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש, הרשימה המשותפת) לבקר אצל הנערה הפלסטינית עהד תמימי. שב"ס סרב אף לנמק את סיבת הסירוב. ח"כ ג'בארין מסר שיעלה את הסוגיה בפני בג"ץ במסגרת הדיון המתוכנן בחודש הבא בעתירה שהגיש נגד החלטת שב"ס לאסור על ח"כים לבקר אסירים פלסטינים המוגדרים "אסירים ביטחוניים".

משפטה של תמימי נפתח (13.2) בבית המשפט הצבאי עופר. השופט הצבאי החליט כי היא תיוותר במעצר עד לסיום ההליכים. עשרות עיתונאים וצוותי צילום, דיפלומטים ופעילים פוליטיים הגיעו לפתיחת הדיונים במשפטה של הנערה בת ה-17 מנבי סאלח.

למרות בקשתה של תמימי, באמצעות עורכת דינה גבי לסקי, לנהל את משפטה בדלתיים פתוחות, החליט השופט להשאיר בחוץ את כל הנוכחים פרט למשפחתה של תמימי.

הצעת אי-אמון של הרשימה המשותפת

בשבוע שעבר (12.2) העלתה סיעת הרשימה המשותפת הצעת אי אמון בממשלה. בהצעה תמכו 36 חברי כנסת והתנגדו 55. ח"כ דב חנין (חד"ש, הרשימה המשותפת) נימק את הצעת אי האמון בהדגישו: "בעזה יש משבר הומניטרי קשה. ואת זה לא רק אני אומר; אומר זאת גם הרמטכ"ל בשיבת הממשלה. ישנו מחסור חריף בתרופות ברצועת עזה – 40% מהתרופות החיוניות חסרות במלאי.

"זו בעיה גדולה עבור האנשים שחיים בעזה, אבל כפי שאומר הרמטכ"ל עצמו – זו גם בעיה עבור ישראל. ולכן מזהיר הרמטכ"ל ממלחמה חדשה בגלל המשבר בעזה, בדיוק כפי שב-2014 הזהיר השר יעלון מפני הסלמה חדשה, ערב פרוץ המלחמה בעזה. אם נמשיך במדיניות זו נדרדר לעוד מלחמה עם הרוגים, פצועים וחורבן".

הוא הוסיף: "גם בצפון מתקדרים עננים של מלחמה, וגם שם מנהלת הממשלה מדיניות עיוורת וכוחנית. בחוגי השלטון מדברים על המעורבות של איראן ורוסיה בסוריה. רבות מהמעצמות האזוריות והעולמיות מעורבות שם, למשל טורקיה שפלשה לאחרונה לצפון המדינה, שם היא מתערבת לטובת ארגונים ג'יהאדיסטיים נגד האוטונומיה הכורדית ברוג'אבה. כך גם מתערבת סעודיה במלחמה בסוריה.

"כשאני קורא בעיתונות התבטאויות של בכירים ישראלים שאומרים 'אנחנו נעצב את דמותה של סוריה' – זה מעורר בי חלחלה. איזו מגלומניה! אני נזכר בתכניות שהיו לממשלות בישראל לארגן מחדש את הפוליטיקה בלבנון. ואיך זה הסתיים שם? ישראל שקעה בבוץ הלבנוני. מי שיעצב את עתידה של סוריה הוא רק העם הסורי! ואני מאחל לו שהוא יבנה סוריה עצמאית ודמוקרטית, שתפא את הפצועים של מלחמת האזרחים האיומה".

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע

בדואר אלקטרוני

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

למה שבאמת קורה בשטחים ולעוללות החברתיות המתרחשות כאן.

כיצד הגיבה המשפחה לסירוב?

אף אחד לא תומך. לאמא שלי קשה עם זה. מאוד. אחי מבין אותי, גם אם לא תומך בהחלטה. הוא תומך בי באופן אישי. יש בני דודים שדיברו איתי על זה, וסיפרו לי שקשה להם עם ההחלטה שלי.

הטענה העיקרית שלהם – שההשלכות אינן רק עליי, אלא גם על המשפחה כולה. וזה דיון לא פשוט. אצל פעיל פוליטי, בטח במשטרים שקשה לפעול בהם יותר מאשר בישראל, ההשלכות הן תמיד גם על המשפחות.

הידיעות על כליאתי יתפרסמו בתקשורת, כל הסביבה תדע ש'הבן שלי' לא הלך לצבא והוא יושב בכלא. המשפחה גרה במושב, זה מקום קטן. ואם יקרה לי שם משהו, מזה אמא שלי חוששת בעיקר, לא רק אני אפגע.

ובבית הספר?

אני סיימתי ללמוד בבית הספר לפני חצי שנה. ידעתי שאני מסרב לפני זמן רב. או לפחות שאני לא אתגייס. בבית הספר הכירו כולם את עמדותיי הפוליטיות.

בימים טעונים יותר – ספגתי תגובות קשות. אבל פעמים רבות, החברים שהכירו אותי ברמה האישית כיבדו אותי מפני שאני עושה מעשים אידאולוגיים, פוליטיים, משום שאני מעורב ואכפת לי. לעתים שיחות עם חברים הובילו להתעניינות כנה בסיבות שמאחורי הבחירות שלי, מאחורי הבחירות הלא-קונפורמיסטיות.

מתן הלמן סיפר שהוא הרצה בפני תלמידי השכבה שלו בעקבות החלטתו לסרב.

אצלי לא היה דבר כזה. שום דבר. ידעו על זה המורים והחברים לספסל הלימודים, אבל לא הייתה שום התייחסות רשמית להחלטה שלי. לחיוב או לשלילה. חוץ מהמחנכת שלי, כלומר, שאמרה לי שאני מפגר.

אבל המיליטריזם בהחלט נכח בבית הספר. למשל, אני זוכר שהביאו גנרל מבוגר לספק לנו נאום מורל במטרה לשדל אותנו להתגייס. הוא סיפר שפעם הטיסו אותו לעזור לצבא הצרפתי במלחמת אלג'יר. קמתי ואמרתי: נלחמת בשביל הצרפתים במלחמת אלג'יר, ואתה מתגאה בזה?! הוציאו אותי מהאולם.

לאחר שחורר, אתה מתכנן להתנדב?

אני אמשיך בפעילויות ההתנדבותיות והפוליטיות שלי. זה ברור. אבל איני מתכוון להגיע לשירות הלאומי.

השירות הלאומי, קודם כול, משמש למחיקת הזהות הלאומית של הנוער הערבי-פלסטיני בישראל. דרך השירות הלאומי עושים להם קואופטציה. מבטיחים להם זכויות בתמורה למחיקת של הזהות הלאומית. זה לא קורה רק בקרב הנוער הערבי, אלא גם בקרב קהילת יוצאי אתיופיה וקהילות דתיות.

נוסף לכך, המדינה מאיישת תקנים רבים באמצעות אנשי השירות הלאומי: מורים, צוותי רפואה, פקידים. זאת במקום עובדים מן השורה. השירות הלאומי מוריד את רמת השכר של העובדים במשק, את כוח המיקוח שלהם ופוגע ביכולת השביתה. היו מקרים מתועדים של מתנדבי שירות לאומי ששברו שביתות במקומות עבודה. המשתלבים בשירות הלאומי עושה זאת ממניעים טובים, ואני לא מבקר אותם, אבל המדינה עושה עליהם סיבוב.

יהלום. נגזרו עליו 20 ימי מחבוש (צילום: מסרבות)

בבית הספר לא נחשפים למצב בשטחים

שיחה עם הסרבן סער יהלום, מחותמי מכתב השמיניסטיות 2017

מאת יוסף לאור

בשבוע שעבר התייצבו סער יהלום ומתן הלמן בלשכת הגיוס תל השומר והצהירו על סירובם לשרת בצבא. את הסרבנים ליוו ללשכת הגיוס כמאה מפגינים. יום לאחר מכן התייצבה גם איילת ברכפלד. אף היא הצהירה על סירובה. כל השלושה חתומים על מכתב השמיניסטיות 2017. על יהלום וברכפלד נגזרו 20 ימי מחבוש, ועל הלמן – 30. בדרך להפגנה בלשכת הגיוס, שוחחתי עם יהלום (18), יליד המושב שער אפרים באזור השרון וחבר המזכירות הארצית של בנק"י (ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי).

ספר לי על תהליך קבלת ההחלטה שלך.

גדלתי בבית לא פוליטי בכלל. בטח שלא נוטה שמאלה. בגיל 13 התחלתי להתעניין בכיבוש. קראתי באינטרנט. פגשתי חברים ערבים, ולאט לאט אימצתי עמדות רדיקליות. עמדות שעבור יהודים נחשבו קיצוניות, עבור חבריי הערבים היו מובנות מאליהן. זה שינה את התפישה לחלוטין.

בגיל 14 קראתי על הסרבנים אודי סגל ואוריאל פריירה שנכלאו אז, לפני ארבע שנים. ראיתי גם שחברי הכנסת של חד"ש הם היחידים שתמכו בהם. עד השלב הזה, הייתי פוליטית בין מרצ לבין חד"ש, וזה הוביל אותי לתמיכה בפוליטיקה שהולכת מעבר לציונות.

ב-2015 הייתי פעיל חד"ש בבחירות, הגעתי לבנק"י ובתנועה ברור שלצבא לא הולכים, גם אם לא יושבים בכלא בהכרח, התמיכה בפוליטיקה של סירוב הייתה ברורה. אני מסרב מתוך התנגדות למדיניות של ממשלת ישראל, מדיניות של כיבוש והחזקת העם הפלסטיני בשטחים הכבושים תחת משטר צבאי. החלטתי לסרב על מנת להנכיח בציבור הישראלי את השיח שמבקש שלום וצדק. בבתי הספר אנחנו לא נחשפים

כל הכוח לעם

לקראת הבחירות באיטליה: שיחה עם מועמדת השמאל לפרלמנט

קאמפוסמפייירו. בקרוב תהיה חברת פרלמנט? (צילום: אילריה קורטיצ'לי)

בהתחזקות השמאל העקבי. דווקא הימין הקיצוני הוא זה שמתחזק משקיעתן של המפלגות הסוציאל-דמוקרטיות.

“הרעיונות הקיצוניים של המפלגות הפשיסטיות שיתמודדו

בבחירות הקרובות מצמיחים שורשים בלבבות האנשים. לפני כשבועיים (5.2) בעיר מאַקרטה, בחור לבן ירה בשישה פליטים אפריקאים מניגריה, גאנה ומאלי. הוא הצדיע במועל יד וקרא להילחם ב'פולשים השחורים'. הדם על ידיהם של המנהיגים הניאו-פשיסטים”.

אך הממסד, כך היא טוענת, מעניק לפשיזם הגואה גיבוי בשתיקה ובאופן פעיל. בהפגנה מול כינוס פשיסטי בבולוניה לפני ימים ספורים, למשל, הופנתה אלימות המשטרה כלפי המפגינים האנטי-פשיסטים.

מהו אתגר השמאל, אם כן? באיטליה ובכלל? קאמפוסמפייירו סבורה: “בראש ובראשונה, להפסיק את המלחמה בין עניים לעניים. הזרים אינם האויב. הפליטים בורחים ממשבר שאנחנו, המערב, יצרנו, ובלאו הכי מספרם מועט מלהוות משקל אמתי. האויב הוא הקפיטליזם. האויבות הן ממשלות הצנע והניאו-ליברליזם. הן שמצמצמות את המגזר הציבורי, שמעלות את גיל הפרישה, שמגדילות את שיעור האבטלה”.

ובאשר לאיחוד האירופי? “עלינו לשנות אותו. להביא לפוליטיזציה ולדמוקרטיזציה שלו. לפרלמנט בבריסל יש כוח אדיר על בני אדם בכל אירופה, והאחרונים בעצם חסרי יכולת להשפיע עליו. אנו מאמינים כי יש לנהל משא ומתן תקיף מול האיחוד האירופי בעניין הצנע שהוא מעמיד כתנאי לאיטליה ולמדינות נוספות. פרישה ממנו נראית, כרגע, משימה בלתי-אפשרית”.

מה סיכויי ההצלחה של קואליציית השמאל בבחירות? קאמפוסמפייירו אופטימית, אך יודעת שמדובר במשימה לא פשוטה. “בלא כיסוי תקשורתי, יהיה קשה לעבור את אחוז החסימה העומד על שלושה אחוזים. אנחנו כמעט שלא זוכים לייצוג בתקשורת”, הסבירה, “מפני שאנו היחידים שמדברים בגלוי נגד מדיניות ההפרטה והצנע, דורשים לקצץ בתקציבי הצבא, לספק חינוך חינם והכנסה בסיסית לכל אזרח. יש בעלי אינטרס שרוצים להשתיק את המסר הזה”.

“לכל מקום שאני מגיעה, ובכל פעם שאני מספרת על החזון שלנו, אנשים מתלהבים ושואלים איך ייתכן שלא שמעו עלינו לפני כן”.

היא מוסיפה: “אני בת 50, ואני אולי המבוגרת בין מועמדינו לפרלמנט. יש הרבה צעירים, ובמיוחד צעירות, מהצפון ומהדרום. אנו המפלגה היחידה שבראשה עומדת אישה, ולמעשה יש לנו יותר מועמדות לבתי הנבחרים מאשר מועמדים”.

מילאנו היא העיר הגדולה ביותר בצפון איטליה. קאמפוסמפייירו מתבדחת: “בצפון יצביעו לנו פחות, הם עשירים. בסיס התומכים שלנו בדרום גדול יותר משמעותית”.

אך מעבר להלצה, ניכרת בדבריה החלוקה המעמדית בין הדרום לצפון. על השמאל באיטליה מוטל התפקיד להיות אלטרנטיבה לכוחות המבקשים עצמאות בצפון איטליה: “ההיגיון המנחה את דורשי העצמאות באזורים העשירים בצפון הוא אותו היגיון של בניית חומות; שאחרים יגועו בחוץ, ואילו הם יסתגרו בפנים. זו עצמאות המבוססת על עוני של אחרים ומתודלקת בהסתה גזענית”.

המועמד הבא ברשימה אחרי קאמפוסמפייירו – יליד נאפולי שבדרום, צעיר בשנות העשרים לחייו. בשל מצוקת האבטלה בדרום, נאלץ לעזוב את עיר הולדתו בגיל צעיר. “זו תופעה נפוצה”, היא מספרת. “דרומיים רבים 'מהגרים' צפונה; אחרים עוזבים את המדינה לגמרי. האוניברסיטאות באיטליה מצוינות, אך בוגריהן מתקשים למצוא עבודה קבועה. נגזרו עלינו חיים של אבטלה או עבודות מזדמנות. מצוקה זו קיימת גם בצפון, כמובן, אך בדרום נוכחת יותר”.

כמו במדינות אחרות ביבשת, גם באיטליה ממשלה בהובלת הסוציאל-דמוקרטים היא זו שהפריטה בצורה חסרת תקדים. לעתים, הקרבה בין מפלגות המרכז-ימין למפלגות המרכז-שמאל איננה רק אידאולוגית. למה הכוונה? “מועמדים שבעבר היו שייכים למפלגה של ברלוסקוני – מייצגים היום את המפלגה הסוציאל-דמוקרטית”, קאמפוסמפייירו מספרת. “זו מעין מוטציה של המפלגה הדמוקרטית. ההנהגה הדיחה כל מי שנתן ביטוי לעמדות שמאליות”.

“הם טענו כי היו אלה תכתיבים של האיחוד האירופי, אך ברור שהשינוי נעשה בלחץ של בעלי הון הגדולים. הסוציאל-דמוקרטיה באירופה כולה נקלעה למשבר: ביוון, בגרמניה, בצרפת. באיטליה, ולא רק בה, המשבר אינו מתבטא

לקראת הבחירות באיטליה שיתקיימו בעוד כשבועיים (4.3), שוחחתי עם אנה קאמפוסמפייירו (50), תושבת מילאנו וילידת העיירה גֵ'לארטה הסמוכה. קאמפוסמפייירו עומדת בראש הרשימה “הכוח לעם” (Potere al Popolo) לקאמרה, הבית התחתון של הפרלמנט האיטלקי. “הרשימה שלנו נקראת כך, בדומה לסימא המוכרת ולשירו של ג'ון לנון”, מסבירה קאמפוסמפייירו. “היא נולדה בדצמבר 2017. זו קואליציה של כוחות רבים. חלקנו, כמוני, מגיעים מהמפלגות הקומוניסטיות; חלקנו מתנועות אחרות: פמיניסטיות, סוציאליסטיות, אנטי-קפיטליסטיות, סביבתיות, פציפיסטיות”.

היא מוסיפה: “אני בת 50, ואני אולי המבוגרת בין מועמדינו לפרלמנט. יש הרבה צעירים, ובמיוחד צעירות, מהצפון ומהדרום. אנו המפלגה היחידה שבראשה עומדת אישה, ולמעשה יש לנו יותר מועמדות לבתי הנבחרים מאשר מועמדים”.

מילאנו היא העיר הגדולה ביותר בצפון איטליה. קאמפוסמפייירו מתבדחת: “בצפון יצביעו לנו פחות, הם עשירים. בסיס התומכים שלנו בדרום גדול יותר משמעותית”.

אך מעבר להלצה, ניכרת בדבריה החלוקה המעמדית בין הדרום לצפון. על השמאל באיטליה מוטל התפקיד להיות אלטרנטיבה לכוחות המבקשים עצמאות בצפון איטליה: “ההיגיון המנחה את דורשי העצמאות באזורים העשירים בצפון הוא אותו היגיון של בניית חומות; שאחרים יגועו בחוץ, ואילו הם יסתגרו בפנים. זו עצמאות המבוססת על עוני של אחרים ומתודלקת בהסתה גזענית”.

המועמד הבא ברשימה אחרי קאמפוסמפייירו – יליד נאפולי שבדרום, צעיר בשנות העשרים לחייו. בשל מצוקת האבטלה בדרום, נאלץ לעזוב את עיר הולדתו בגיל צעיר. “זו תופעה נפוצה”, היא מספרת. “דרומיים רבים 'מהגרים' צפונה; אחרים עוזבים את המדינה לגמרי. האוניברסיטאות באיטליה מצוינות, אך בוגריהן מתקשים למצוא עבודה קבועה. נגזרו עלינו חיים של אבטלה או עבודות מזדמנות. מצוקה זו קיימת גם בצפון, כמובן, אך בדרום נוכחת יותר”.

כמו במדינות אחרות ביבשת, גם באיטליה ממשלה בהובלת הסוציאל-דמוקרטים היא זו שהפריטה בצורה חסרת תקדים. לעתים, הקרבה בין מפלגות המרכז-ימין למפלגות המרכז-שמאל איננה רק אידאולוגית. למה הכוונה? “מועמדים שבעבר היו שייכים למפלגה של ברלוסקוני – מייצגים היום את המפלגה הסוציאל-דמוקרטית”, קאמפוסמפייירו מספרת. “זו מעין מוטציה של המפלגה הדמוקרטית. ההנהגה הדיחה כל מי שנתן ביטוי לעמדות שמאליות”.

“הם טענו כי היו אלה תכתיבים של האיחוד האירופי, אך ברור שהשינוי נעשה בלחץ של בעלי הון הגדולים. הסוציאל-דמוקרטיה באירופה כולה נקלעה למשבר: ביוון, בגרמניה, בצרפת. באיטליה, ולא רק בה, המשבר אינו מתבטא

נחת זרועה של הנקמה

"שלושה שלטים מחוץ לאבינג, מיזורי": אם שכולה מחפשת אחר רוצח ואנס בתה

מאת דורית גרסטנפלד

"ועדיין אין מעצרים?". הייז והשלטים בפתח העיירה

לא הייתה בעיה, שכן, האלימות הגרוטסקית הייתה הולמת את ההומור בסרט שאינו מתיימר לעסוק בדבר מלבד הדימוי הקולנועי. "שלושה שלטים קורץ גם ל"ארץ קשוחה" (האחים כהן, 2007), אך שם כוחות הטוב והרוע אינם נשענים על סיפור ריאליסטי.

ב"שלושה שלטים", לעומת זאת, הפשע הוא אקטואלי. כמו בסיפור בלשי, מבקש הסרט לעסוק בדרמה אנושית קורעת לב, באם המאבדת את בתה, ברגשות האשם שלה, ובאופן שבו הרצח מערער את העיירה. אך המודעות העצמית של הסרט לא מאפשרת לדרמה להתקיים. אפשר לטעון כי בכך גדולתו: הוא שובר נראטיבים מוכרים ומציג תמונת עולם מורכבת ובלתי-מצטדקת. אך המסר שלו משתלט על המהלך הדרמטי – או האנושי, אם תרצו – ובא על חשבון הקוהרנטיות של הדמויות. דוגמא בולטת לכך היא הסצנה בה הגרוש של הייז (ג'ון הוקס) תוקף אותה בעת מריבה, ואשר מסתיימת בהומור בוטה. אי אפשר להאמין לסצנה אלימה ומורכבת מבחינה רגשית, כשזו מסתיימת בבדיחה. הניכור המחושב בא על חשבון האנושיות של הדמויות, שלא יכולות היו להתנהג כך "בחיים האמתיים". ייתכן שיש להעניק לסרט את החסד אותו הוא מבקש, ולשתף פעולה עם המהלך המנכר שלו. אך דומה כי הדרמה בכל זאת מנצחת. על אף שראוי להעריך את הניסיון של הבמאי, הלב מסרב לשתף עמו פעולה.

הסרט "שלושה שלטים מחוץ לאבינג, מיזורי", שרבים חוזים לו הצלחה בטקס פרסי האוסקר, מספר את סיפורה של אם שכולה, מילדרד הייז (פרנסס מקדורמנד). הייז דורשת צדק. היא מבקשת למצוא את האדם שאנס ורצח את בתה. רדיפתה אחר צדק הופכת מסע נקמה מתמשך, הגורר תאוות נקם ואלימות של תושבי העיירה. הסרט מאיר את חוש הצדק באור מפוקפק למדי. התסריט החד מספק הפתעה אחר הפתעה, והולם בצופים באלימות הנענית בהומור, משל היו השניים בלתי-נפרדים.

"שלושה שלטים" הוא, מחד, סרט פשוט. בהתאם לז'אנר סרטי הנקמה: הציור המרכזי של העלילה מוביל אותנו בקו ישר ורווי אלימות עד למציאת הפושע. אנו נדרשים לקבל את עמדתה המוסרית של הגיבורה, אף שהיא אינה בוחלת באמצעים, לוקחת את החוק לידיה ומפגינה אלימות לא פחותה מזו של הפושע אחריו היא תרה. אלא שבניגוד לסרטי נקמה רבים, הסרט אינו מזדהה עם עמדתה של הגיבורה, מפקפק בזכותה לדרוש נקמה ואף במושג הצדק עצמו.

בפתיחת הסרט רוכשת הייז שלושה שלטים נטושים בכניסה לעיירה. על השלטים נכתב: "נאנסה בעת שגססה", "ועדיין אין מעצרים?", "למה, השריף וילבי?". במהרה מתגלה כי השריף וילבי (וודי הארלסון) איננו אשם בכך שהרוצח והאנס לא נמצא, ואף תומך במהלך החתרני של הייז לתלות את השלטים. המתנגד הגדול ביותר למסע הנקמה הוא אחד השוטרים המקומיים, ג'ייסון דיקסון (סם רוקוול); אלוכהוליסט, טיפש וגזען. אט אט נעשים הייז ויריבה, השוטר דיקסון, דומים זו לזה: אלימים וצמאי דם. דומה כי מרגע שנשמעה הדרישה לצדק, נפתח מעגל אלימות שבו אין יותר קרבנות, כי אם רק אשמים הראויים לנחת זרועה של הנקמה. הסרט חותר תחת הדרישה לצדק דווקא תוך ניכור מן האלימות שמביאה עמה הנקמה. במקום לחגוג את האלימות, הצופה נותר מנוכר לנעשה על המסך. במקום שהנקמה תיראה כמעשה ראוי או מתבקש – כיאה למוסכמות הז'אנר – הצופה מתנתק ממנה. דרישתה של הייז לצדק אובייקטיבי (או חוקי), כלומר הדרישה שלה לתפוס רוצח ואנס, מתגלה כנקמה פרטית העיוורת לבני האדם שאותה היא מעלה על המוקד. הצדק תמיד דורש קרבנות תמימים, אומר הסרט, גם כאשר הוא מעוגן בחוק ובנורמות החברתיות. כפי שמסביר השריף לשוטר האלים דיקסון: "כדי להיות בלש חכם, עליך לאהוב". קרי הצדק דורש ראייה של בני אדם, הוא דורש לב אנושי.

ועם זאת, למרות המשחק המשובח של צוות השחקנים, שאמור היה "לכפר" על הניכור ולהשאיר את הצופה מעורב רגשית בדרמה, נכשל הסרט בניסיונו להיות אמין. אם מדובר היה בסרט דוגמת "להרוג את ביל" (קוונטין טרנטינו, 2003)

תרגום חדש לאליאס ח'ורי

באחרונה ראה אור תרגום עברי של "ילדי הגטו – שמי אדם", ספרו של הסופר הלבנוני אליאס ח'ורי. אדם, המספר, הוא ערבי-פלסטיני אזרח ישראל באמצע חייו שהיגר לניו יורק.

הוא נקרע בין הערבית, שפת אמו, לעברית שבה בחר כשפת אב. חייו המתפתלים בין זהויות לשוניות ונאמנויות צולבות מובילים אותו בדרך חתחתים עד למותו הבלתי צפוי. אדם מותיר אחריו רשימות מקוטעות המוטלאות מאמת ומבדיה, מילים ובבואות של מילים, סיפורים והרהורים, שירה הכתובה כפרוזה ופרוזה כשירה – הנערמים לרומן רב שכבתי המתעתע בקוראיו.

אליאס ח'ורי (יליד ביירות, 1948) הוא אחד הסופרים והאינטלקטואלים הערבים החשובים ביותר. עד כה פרסם שניים-עשר רומנים ושלושה מחזות, וספריו זכו בשלל פרסים ותורגמו לשפות רבות. זה ספרו השישי המתורגם לעברית. יהודה שנהב תרגם את הספר והוא ראה אור בסדרה מכתוב בהוצאת מכון ון ליר והוצאת עולם חדש.

כפר תחת איום

להזדהות עם תושבי סוסיא. סיפורה של סוסיא הוא אחד הסיפורים הקשים ביותר. נתניהו היום, אחרי המלצות המשטרה, חלש מתמיד ומסוכן מתמיד. הוא תלוי בבית היהודי, שרוצה לספח ולקטול את פתרון שתי המדינות".
 ח"כ חנין מסר: "המאבק איננו של כפר קטן. זהו מאבק על עתיד הארץ כולה. על היכולת להקים מדינה פלסטינית בצד ישראל, על היכולת להגיע לשלום ישראלי-פלסטיני. זה מאבק של כל אלה שעתיד של שלום, של שוויון ושל חיים משותפים חשוב להם".

"לא להריסה. סוסיא לנצח". כתובת על מאהל המיועד להריסה (צילום: אן פק/אקטיביסטילט)

בעקבות פרסום המלצות המשטרה: אלפיים קראו להתפטרות נתניהו

כאלפיים איש השתתפו בסוף השבוע האחרון (16.2) בהפגנה ה-65 נגד השחיתות השלטונית בכיכר הבימה בתל אביב. ההפגנה, שהוקדמה לצהרי יום ו' בשל הצפי למזג אוויר סוער, נערכה בסימן פרסום המלצות המשטרה, ולפיהן נמצאה תשתית ראייתית להעמדתו לדין של ראש הממשלה נתניהו בגין עבירות שוחד בתיקים 1000 ו-2000.
 במהלך ההפגנה השמיעו המפגינים את הקלטתו של נתניהו הקורא לראש הממשלה לשעבר אולמרט להתפטר מתפקידו בשל החקירות שבהן היה שקוע בשנת 2008: "ראש ממשלה השקוע עד צוואר בחקירות – אין לו מנדט ציבורי ומוסרי לקבוע דברים הרי גורל [...] הדבר הנכון הוא שהממשלה הזו תלך הביתה".

הכפר הפלסטיני ח'ירבת סוסיא שוכן בדרום הר חברון לפחות מאז שנות ה-30 של המאה ה-19. תושבי הכפר גורשו מאדמותיהם ב-1986 כשהכריז המנהל האזרחי על אדמות הכפר כאתר ארכיאולוגי. לאחר מכן גורשו תושבי הכפר עוד פעמים מספר, ואולצו לשנות את מקום מושבם פעם אחר פעם. האחרונה שבהן – ב-2001.

כיום מתנוסס איום ההריסה מעל הכפר כולו: המדינה מאיימת להעביר בכפייה את כל תושבי הכפר למיקום לא ידוע. שבעה מבנים בכפר, המשמשים 42 נפשות, מחציתם ילדים, נמצאים תחת סכנת הריסה מידית. 20 מבנים נוספים מיועדים להריסה אחרי התראה חד צדדית של המדינה וגורל הכפר כולו עדיין תלוי ועומד בפני הכרעת בית המשפט בעתירה שהוגשה בעניין.

השבוע (18.2) נכחו חברי הכנסת איימן עודה ודב חנין (חד"ש, הרשימה המשותפת) בכינוס חירום של תושבי סוסיא. הח"כים נועדו עם התושבים שבתיהם מיועדים להריסה ושוחחו עמם על מצוקתם. במפגש השתתפו גם הצוותים המשפטיים והארגונים המלווים את תושבי הכפר במאבקם. יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה, מסר: "באנו

תמיכה בסרבנים סער, מתן ואילת

ביוזמת "יש גבול"

מתן הלמן נכלא בפעם הרביעית, שבסופה ירצה 80 ימי מחבוש במצטבר. סער יהלום ואילת ברכפלד נידונו לתקופת מאסר ראשונה בת 20 יום. השלושה הם ממנסחי מכתב השמיניסטיות 2017, בו הם מצהירים על סירובם לשרת בצבא כובש.

ההסעה תעבור ב-11:00 בצומת בגין/הרכבת וב-11:15 ברכבת מרכז, ת"א **שבת, 24 בפברואר, 12:00, על ההר מול כלא 6**

החתמה: תערוכה בגלריית הגדה השמאלית

"החתמה", תערוכה חדשה של האמניות שירה ריימן והגר שפירא תציג בגלריית הגדה השמאלית לאורך חודש מארס. שעות פתיחה: ימי ד' 14:00-17:00, שישי-שבת 11:00-14:00 פתיחה חגיגית: יום ה', 1 במארס, 20:00, אחד העם 70, תל-אביב

שוות בין שווים: ללכת בטוח בקמפוס

ביוזמת "אקדמיה לשוויון" דיון לציון יום האישה בהשתתפות ריבי גיליס, ד"ר תמר הגר, ד"ר עדי מורנו, יובל עופר, הדר שגיא, מנאל שלבי ואפרת בן-שושן יום ה', 8 במרץ, 13:30, גילמן 496, אוניברסיטת תל-אביב

נגד הגירוש, בעד דרום תל-אביב

עצרת המונים לאורכו של רחוב לוינסקי בדרום העיר בקריאה: לא לשיסוי של קהילה אחת בשנייה, לא לגירוש מבקשי מקלט לסכנה, והפסקה מידית של נישול תושבי שכונות הדרום **מוצאי שבת, 24 בפברואר, 20:00, קרן הרחובות צ'לנוב ולוינסקי, ת"א**

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

דונלנד בכה - קריס אודזיאן
 2016, ארה"ב (אנגלית, כתוביות בעברית)
 אחרי ההקרנה תתקיים שיחה עם **תום שובל**
מוצ"ש, 24 בפברואר, 17:30, אחד העם 70, תל אביב